

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P8_TA(2018)0382

Az Unió által a transznacionális vállalatokra az emberi jogokat illetően vonatkozó, kötelező ENSZ-eszközhöz nyújtott hozzájárulás

Az Európai Parlament 2018. október 4-i állásfoglalása a transznacionális vállalatokra és egyéb transznacionális jellegű üzleti vállalkozásokra az emberi jogok vonatkozásában kötelező ENSZ-eszközhöz nyújtott uniós hozzájárulásról (2018/2763(RSP))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2., 3., 21. és 23. cikkére,
- tekintettel a szociális és környezetvédelmi normákról, az emberi jogokról és a vállalati felelősségvállalásról szóló 2010. évi parlamenti ajánlások végrehajtásáról szóló, 2016. július 5-i állásfoglalására¹,
- tekintettel a közös kereskedelempolitika végrehajtására vonatkozó éves jelentésről szóló, 2018. május 30-i állásfoglalására²,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 207. és 208. cikkére,
- tekintettel a Külügyek Tanácsa által 2012. június 25-én elfogadott, az emberi jogokról és a demokráciáról szóló uniós stratégiai keretre, valamint a Tanács által 2015. július 20-án elfogadott, az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó cselekvési tervre (2015–2019),
- tekintettel az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelvekre, amelyeket az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa a 2011. június 16-i 17/4. sz. határozatában fogadott el,
- tekintettel a Bizottságnak „A mindenki számára előnyös kereskedelem” elnevezésű stratégiájára,

¹ HL C 101., 2018.3.16., 19. o.

² Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0230.

- tekintettel „Az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelvek végrehajtásának ágazati útmutatói” című bizottsági dokumentumra¹,
- tekintettel az üzleti és emberi jogokra vonatkozó irányadó ENSZ-alapelvek végrehajtásának jelenlegi állásáról szóló, 2015. július 14-i bizottsági munkadokumentumra (SWD(2015)0144),
- tekintettel az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének (FRA) „A jogorvoslathoz való hozzáférés javítása az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségének területén uniós szinten” című véleményére²,
- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 2014. június 26-i, 26/9. számú állásfoglalására, amelyben úgy határozott, „hogy létrehoz egy nyitott, kormányközi munkacsoportot, amely a transznacionális vállalatokkal és egyéb üzleti vállalkozásokkal foglalkozik az emberi jogok szempontjából, és amelynek az lesz a feladata, hogy kidolgozzon egy nemzetközi szinten kötelező érvényű eszközt, amely a nemzetközi emberi jogi jogszabályok területén szabályozza a transznacionális vállalatok és egyéb üzleti vállalkozások tevékenységeit”,
- tekintettel az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Bizottsága (CESCR) által a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya szerinti, az üzleti tevékenységekkel összefüggésben fennálló állami kötelezettségekre vonatkozóan megfogalmazott 2017/24. számú általános észrevételekre (E/C.12/GC/24),
- tekintettel az államoknak a gazdasági, szociális és kulturális jogokkal kapcsolatos, területen kívüli kötelezettségeire vonatkozó maastrichti elvekre³,
- tekintettel az ENSZ Globális Megállapodására⁴,
- tekintettel az OECD multinacionális vállalkozásokra vonatkozó irányelveire,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) multinacionális vállalatokra és a szociális politikára vonatkozó elvekről szóló, 2017-ben felülvizsgált háromoldalú nyilatkozatára,
- tekintettel az OECD kellő gondosságra vonatkozó iránymutatásaira a ruházati és cipőágazat számára,
- tekintettel az UNICEF által kidolgozott, a gyermekek jogainak üzleti vállalkozások általi tiszteletben tartására vonatkozó alapelvekre,
- tekintettel az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó, 2016. június 20-án elfogadott tanácsi következtetésekre,

¹ https://ec.europa.eu/anti-trafficking/publications/european-commission-sector-guides-implementing-un-guiding-principles-business-and-hum-0_en

² http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2017-opinion-01-2017-business-human-rights_en.pdf

³ http://www.etoconsortium.org/nc/en/main-navigation/library/maastricht-principles/?tx_drblob_pi1%5BdownloadUid%5D=23

⁴ <https://www.unglobalcompact.org/>

- tekintettel a vállalatok társadalmi felelősségvállalásával kapcsolatos iránymutatásokat tartalmazó ISO 26000 szabványra,
- tekintettel az OECD-nek a felelősségteljes üzleti magatartás tekintetében követendő kellő gondosságra vonatkozó útmutatására,
- tekintettel a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre¹,
- tekintettel a 2013/34/EU irányelvnek a nem pénzügyi és a sokszínűséggel kapcsolatos információknak bizonyos nagyvállalkozások és vállalatcsoportok általi közzététele tekintetében történő módosításáról szóló, 2014. október 22-i 2014/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre²,
- tekintettel a konfliktusok által érintett és nagy kockázatot jelentő térségekből származó ón, tantál, volfrám, ezek ércei és arany uniós importőrei körében a kellő gondosság elvének megfelelő ellátási láncra vonatkozó kötelezettségek megállapításáról szóló, 2017. május 17-i (EU) 2017/821 európai parlamenti és tanácsi rendeletre³,
- tekintettel az Európa Tanács által a tagállamoknak címzett, 2016. március 2-án elfogadott, az emberi jogokról és az üzleti vállalkozásokról szóló ajánlásra,
- tekintettel az uniós kereskedelmi megállapodásokban a nemek közötti egyenlőségről szóló, 2018. március 13-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel „Az emberi jogok és a demokrácia helyzete a világban” című 2016. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról szóló, 2017. december 13-i állásfoglalására⁵,
- tekintettel „Az EU–Afrika stratégia: a fejlődés fellendítése” című, 2017. november 16-i állásfoglalására⁶,
- tekintettel a ruházati ágazatra irányuló kiemelt uniós kezdeményezésről szóló, 2017. április 27-i állásfoglalására⁷,
- tekintettel a fejlesztési politikáról szóló európai konszenzus felülvizsgálatáról szóló, 2017. február 14-i állásfoglalására⁸,
- tekintettel a nemzetközi kereskedelem és az uniós kereskedelmi politikák globális értékláncokra gyakorolt hatásáról szóló, 2017. szeptember 12-i állásfoglalására⁹,

¹ HL L 351., 2012.12.20., 1. o.

² HL L 330., 2014.11.15., 1. o.

³ HL L 130., 2017.5.19., 1. o.

⁴ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0066.

⁵ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0494.

⁶ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0448.

⁷ HL C 298., 2018.8.23., 100. o.

⁸ HL C 252., 2018.7.18., 62. o.

⁹ HL C 337., 2018.9.20., 33. o.

- tekintettel a fát és a fatermékeket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeinek meghatározásáról szóló, 2010. október 20-i 995/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre¹ ,
- tekintettel „A nemzetközi kereskedelmi megállapodásokban a vállalati társadalmi felelősségvállalásról” című 2010. november 25-i állásfoglalására² ,
- tekintettel „Az emberi jogok és a demokrácia helyzete a világban” című, 2015. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról szóló, 2016. december 14-i állásfoglalására³ ,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés hatékonyságának fokozásáról szóló, 2016. november 22-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel a vállalatok harmadik országokban elkövetett súlyos emberi jogi visszaélésekkel kapcsolatos felelősségéről szóló, 2016. október 25-i állásfoglalására⁵,
- tekintettel „Az emberkereskedelem elleni küzdelem az uniós külkapcsolatok terén” című, 2016. július 5-i állásfoglalására⁶,
- tekintettel a magánszektor fejlesztésben betöltött szerepéről szóló, 2016. április 14-i állásfoglalására⁷,
- tekintettel „Az emberi jogok és a demokrácia helyzete a világban” című 2014. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról szóló, 2015. december 17-i állásfoglalására⁸,
- tekintettel az Emberi Jogi Albizottsága megbízásából készült, „Az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-alapelvek végrehajtása” című tanulmányra⁹,
- tekintettel a Bizottság alelnökéhez/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjéhez, a Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett, az Unió által a transznacionális vállalatokra és egyéb transznacionális jellegű üzleti vállalkozásokra az emberi jogokat illetően vonatkozó, kötelező ENSZ-eszközhöz nyújtott hozzájárulásról szóló kérdésekre (O-000074/2018 – B8-0402/2018, O-000075/2018 – B8-0403/2018 és O-000078/2018 – B8-0404/2018),
- tekintettel a Fejlesztési Bizottság állásfoglalási indítványára,

¹ HL L 295., 2010.11.12., 23. o.

² HL C 99. E, 2012.4.3., 101. o.

³ HL C 238., 2018.7.6., 57. o.

⁴ HL C 224., 2018.6.27., 36. o.

⁵ HL C 215., 2018.6.19., 125. o.

⁶ HL C 101., 2018.3.16., 47. o.

⁷ HL C 58., 2018.2.15., 209. o.

⁸ HL C 399., 2017.11.24., 151. o.

⁹ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/578031/EXPO_STU\(2017\)578031_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/578031/EXPO_STU(2017)578031_EN.pdf)

- tekintettel eljárási szabályzata 128. cikkének (5) bekezdésére és 123. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az Európai Unió az emberi méltóság tiszteletben tartásának, a szabadságnak, a demokráciának, az egyenlőségnek, a jogállamiságnak, valamint az emberi jogok tiszteletben tartásának értékein alapul; mivel a nemzetközi szinten tett lépéseit (ideértve a fejlesztési és kereskedelmi politikáját is) ezeknek az elveknek kell vezérelniük, és összhangban kell lenniük a fejlesztési szempontú szakpolitikai koherencia elvével, amelyet a Lisszaboni Szerződés 208. cikke rögzít; mivel a Lisszaboni Szerződés 208. cikke szerint a fejlesztési szempontú szakpolitikai koherencia elvét az EU valamennyi külső fellépésével összefüggésben tiszteletben kell tartani;
- B. mivel az Európai Unió egyszerre normatív hatalom és gazdasági hatalom; mivel ezért vezető szerepet kell játszania a helyes gyakorlatok terjesztésében és a globális szabványok kidolgozásában;
- C. mivel a 2030-ig tartó időszakra szóló menetrendet úgy kell végrehajtani, hogy a gazdasági fejlődés együtt járjon a társadalmi igazságossággal, a jó kormányzással, az emberi jogok, köztük a szociális jogok és az emberi méltósághoz és a szabadsághoz való jog tiszteletben tartásával, valamint a szigorú munkaügyi és környezetvédelmi normákkal; mivel a fenntartható fejlődés, a kereskedelem és az emberi jogok hatást gyakorolhatnak egymásra és erősíthetik egymást;
- D. mivel az emberi jogi kötelezettségek elsősorban az államok hatáskörébe tartoznak; mivel, bár az államok alapvetően nem felelősek az emberi jogok magánszereplők általi megsértéséért, megszeghetik nemzetközi emberi jogi kötelezettségeiket, amennyiben ezek a jogsértések nekik tulajdoníthatók, vagy amennyiben az észszerű gondosság jegyében nem tesznek megfelelő lépéseket a magánszemélyek által elkövetett jogsértések megelőzése, felderítése, megbüntetése és jogorvoslat biztosítása érdekében; mivel az államok általában szabadon dönthetnek a meghozandó intézkedésekről, szakpolitikákat, jogszabályokat, rendeleteket és versenytárgyalásokat alkalmazva;
- E. mivel az észszerű gondosság fogalma az OECD multinacionális vállalkozásokra vonatkozó irányelveiben¹ is szerepel;
- F. mivel az államoknak eleget kell tenniük az emberi jogi kötelezettségeiknek a területükön és/vagy a joghatóságukon belül; mivel az államoknak egyértelműen elő kell írniuk, hogy a védelemre vonatkozó kötelezettség magában foglalja annak szabályozási úton történő biztosítását, hogy a területükön székhellyel rendelkező és/vagy a joghatóságuk alá tartozó valamennyi üzleti vállalkozás, azok leányvállalatai, valamint az általuk ellenőrzött vállalatok és a világszintű ellátási láncukba tartozó szervezetek az összes tevékenységük során tiszteletben tartják az emberi jogokat;
- G. mivel továbbra is az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó, az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által konszenzussal elfogadott ENSZ-irányelvek képezik az üzleti tevékenységekből eredően az emberi jogokra nézve káros hatások megelőzésének és kezelésének irányadó keretét, és mivel a Parlament Emberi Jogi Albizottsága által megrendelt 2017. évi „Az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó

¹ <http://www.oecd.org/corporate/mne/48004323.pdf>

ENSZ-alapelvek végrehajtás” című tanulmány egyértelműen kimutatja, hogy az ENSZ-alapelvek végrehajtása terén összességében az EU tagállamai érték el a legnagyobb előrelépést, hiszen ezek az államok fogadták el a legtöbb nemzeti cselekvési tervet, illetve ezekben az államokban van folyamatban a legtöbb nemzeti cselekvési terv elfogadása;

- H. mivel az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelvek minden államra és minden – transznacionális vagy egyéb – üzleti vállalkozásra vonatkoznak, az utóbbiak méretétől, ágazatától, helyszínétől, tulajdonosaitól és felépítésétől függetlenül, és az ENSZ védelemre, tiszteletben tartásra és jogorvoslatra vonatkozó keretelvein alapulnak, nevezetesen a következőkön: 1) az államoknak az emberi jogok harmadik fél, köztük vállalkozások általi megsértésével szembeni védelemre vonatkozó kötelezettsége; 2) az emberi jogok tiszteletben tartásával kapcsolatos vállalati felelősségvállalás; és 3) az áldozatok mind bírósági, mind nem bírósági hatékony jogorvoslatához való fokozott hozzáférése; hangsúlyozza, hogy az ENSZ-irányelvek jogilag nem kötelező érvényűek ugyan, de széles körben elismerik és támogatják azokat, és alapul szolgálnak az üzleti vállalkozásokkal és az emberi jogokkal kapcsolatos nemzetközi szakpolitikai megközelítések számára, továbbá ezek alapján elismerik az államok kötelezettségét az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartására, védelmére és érvényesítésére, valamint az üzleti vállalkozások azon szerepét, hogy a társadalom speciális szerveiként olyan speciális feladatokat lássanak el, amelyek szükségesek az összes vonatkozó jogszabály betartásához és az emberi jogok tiszteletben tartásához, továbbá azt, hogy a jogok és a kötelezettségek megsértése esetén megfelelő és hatékony jogorvoslati lehetőségekkel kell biztosítani; mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok azt mutatják, hogy ahol az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-alapelveket végrehajtják, a vállalati működéssel összefüggő emberi jogi károk előfordulása csökken;
- I. mivel az ENSZ Globális Megállapodása felszólítja a vállalkozásokat egyes alapértékek felkarolására, támogatására, és saját hatókörükben történő megvalósítására az emberi jogok, a munkaügyi normák, a környezetvédelem, valamint a korrupció elleni küzdelem terén, amelyekre kötelezettséget vállalnak, és amelyeket önkéntes alapon üzleti tevékenységük részévé tesznek;
- J. mivel a vállalatok a gazdasági globalizáció, a pénzügyi szolgáltatások és a nemzetközi kereskedelem fő szereplői, és kötelességük eleget tenni valamennyi hatályos és alkalmazandó jogszabálynak és nemzetközi szerződésnek, valamint tiszteletben kell tartaniuk az emberi jogokat; mivel az üzleti vállalkozások és a nemzeti vállalatok esetenként megsérthetik az emberi jogokat, vagy hozzájárulhatnak e jogok megsértéséhez, és hatást gyakorolhatnak a kiszolgáltató csoportok – például a kisebbségek, az őslakos népek, a nők és gyermekek – jogaira, illetve hozzájárulhatnak a környezeti problémákhoz; mivel ugyanakkor fontos szerepet játszhatnak pozitív ösztönzők nyújtásában is, az emberi jogok, a demokrácia, a környezetvédelmi normák és a vállalati felelősségvállalás előmozdításában;
- K. mivel a transznacionális vállalatok jogai és kötelezettségei nincsenek egyensúlyban, különösen a beruházásvédelmi szerződések tekintetében, amelyek esetében a beruházók olyan tágan értelmezhető jogokat élveznek, mint például az „igazságos és méltányos bánásmód”, amelyek nem feltétlenül járnak együtt kötelező és érvényesíthető

kötelezettségekkel az emberi jogoknak, valamint a munkaügyi és környezetvédelmi jogszabályoknak a teljes ellátási láncban való megfelelés tekintetében;

- L. mivel elismert tény, hogy a globális tevékenységet folytató, és például a megkülönböztetéstől mentes vállalati kultúra alkalmazásával példát mutató európai vállalatok hosszú távon pozitív hatást fejtenek ki az emberi jogok terén;
- M. mivel az EU a politikai belső/külső koherenciája tekintetében vezető szerepet játszott a globális felelősségvállalással kapcsolatos számos kezdeményezés megvitatásában és végrehajtásában, ami együtt jár az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó normák előmozdításával és tiszteletben tartásával; mivel az EU és tagállamai több eszköz mellett is elkötelezték magukat, különösen a 2011. évi ENSZ-irányelvek és az Európa Tanács emberi jogokról és üzleti tevékenységről szóló 2016. évi ajánlása mellett;
- N. mivel az elmúlt években az EU és tagállamai elkezdtek jogszabályokat elfogadni a vállalatok elszámoltathatóságának fokozása és az emberi jogokkal kapcsolatos kellő gondosság elemeinek a jogszabályokba való integrálása céljából; mivel ezek az intézkedések segítenek a globális normák meghatározásában, ám további fejlesztésre szorulnak, ahogyan azt a konfliktusövezetből származó ásványokról szóló uniós rendelet és a nem pénzügyi információk közzétételéről szóló uniós irányelv, valamint a fakitermelési rendelet példája is mutatja; mivel azonban a Bizottság vonakodott további jogszabályokat előterjeszteni más ágazatokra, például a ruházati ágazatra vonatkozóan, a Parlament ismételt kérései ellenére; mivel a nemzeti jogalkotási kezdeményezések sokasága nem hatékony és igazságtalan versenyfeltételek kialakulásához vezethet az Unión belül; mivel egy kötelező ENSZ-szerződés érdemi előrelépést jelenthetne e tekintetben;
- O. mivel az emberi jogok uniós vállalkozások részvételével történő megsértésének áldozatai kártalanítást igényelhetnek a helyi bíróságoknál az Unióban a 1215/2012/EU rendelet értelmében; mivel e rendelet rendelkezései erősebb nemzetközi keretet igényelnek annak érdekében, hogy javítani lehessen a hatékonyságukat az érintett feleket illetően, ugyanakkor egyenlő versenyfeltételeket biztosítva az EU-n belüli és kívüli vállalatok számára;
- P. mivel még mindig nem létezik globális, átfogó megközelítés a vállalatok által elkövetett emberi jogi visszaélésekkel kapcsolatos felelősség vonatkozásában; mivel a transznacionális vállalatokkal kapcsolatba hozható emberi jogi visszaélések áldozatai számos akadállyal szembesülnek a jogorvoslati lehetőségek terén, ideértve a bírósági jogorvoslatot és annak garantálását is, hogy a visszaélések nem ismétlődnek meg; mivel a jogorvoslathoz való hozzáférés ilyen akadályai az emberi jogok további súlyos megsértését jelentik; mivel egy holisztikus megközelítés mind a vállalkozások, mind az emberek számára jogbiztonságot nyújtana a kellő gondosságra irányuló nemzeti kezdeményezések elterjedésének összefüggésében;
- Q. mivel a nemek közötti egyenlőtlenség azt jelenti, hogy a nők gyakran különösen ki vannak szolgáltatva az emberi jogok megsértésének, és további terhekkel kell szembenéznük, amikor jogorvoslathoz próbálnak folyamodni;
- R. mivel az Alapjogi Ügynökség 2017. évi véleménye megállapította, hogy többet lehetne tenni az üzleti tevékenységekhez kapcsolódóan az EU-n belül vagy kívül elkövetett

emberi jogi jogsértések bírósági vagy nem bírósági jogorvoslatához való tényleges hozzáférés biztosítása tekintetében, többek között jobb segítséget nyújtva az áldozatoknak a bíróságokhoz való hozzáférés és a csoportos keresetek benyújtása terén, megkönnyítve a bizonyítási terhet, továbbá ösztönözve a vállalkozások, köztük az anyavállalatok kötelezettségét az emberi jogokkal kapcsolatos kellő gondosságra a leányvállalatok és az ellátási lánc vonatkozásában is;

- S. mivel az Európai Unió Alapjogi Chartája előírja az államok belföldi és területen kívüli kötelezettségeit az emberi jogi jogsértések áldozatai számára nyújtott bírósági jogorvoslathoz való hozzáférés biztosításával kapcsolatos feladataik tekintetében;
- T. mivel az emberi jogok megsértésével kapcsolatos társasági jogi felelősség rendszeréről jelenleg folynak a tárgyalások az ENSZ-ben az Emberi Jogi Tanácsnak az ENSZ Közgyűlése által 2014-ben létrehozott nyitott, kormányközi munkacsoportjában, amely a transznacionális vállalatokkal és egyéb üzleti vállalkozásokkal foglalkozik emberi jogi szempontból; mivel az EU és a tagállamai egyaránt szerepet játszanak az OEIGWG-n belül, ám a Bizottság nem kapott megbízást a Tanácstól arra, hogy az EU nevében folytasson tárgyalásokat az OEIGWG-ben való részvételét illetően;
 - 1. megjegyzi, hogy az üzleti tevékenységek és az ellátási láncok globalizációja és fokozódó nemzetközivé válása miatt fontosabbá válik a nemzetközi vállalatok szerepe az emberi jogok tiszteletben tartásának biztosítása terén, és már olyan helyzet alakult ki, ahol döntő fontosságú a nemzetközi normák, szabályok és együttműködés megléte ahhoz, hogy elkerülhető legyen az emberi jogok megsértése a harmadik országokban;
 - 2. úgy véli, hogy a transznacionális vállalatoknak tartózkodniuk kell az olyan kereskedelmi vagy nem kereskedelmi tevékenységek finanszírozásától vagy folytatásától, amelyek erősíthetik a radikalizmust vagy a szélsőségeseket, különösen akkor, ha ez a tevékenység egy adott vallás manipulációjával jár, tartózkodniuk kell továbbá az erőszakot ösztönző, támogató vagy igazoló bármely csoport közvetlen vagy közvetett támogatásától is;
 - 3. szilárdan úgy véli, hogy a magánszektor fontos partner a fenntartható fejlesztési célok elérésében, és a további fejlesztési források mozgósítása terén; hangsúlyozza, hogy a fejlesztési együttműködésben játszott növekvő szerepükre tekintettel a magánszektor szereplőinek igazodniuk kell a fejlesztéshatékonysági alapelvekhez, és a projektek teljes időtartama alatt be kell tartaniuk a vállalati elszámoltathatóság alapelveit;
 - 4. emlékeztet, hogy a kellő gondosság kulcsfontosságú eleme az emberi jogok tiszteletben tartására és a vállalati társadalmi felelősségvállalásra vonatkozó ENSZ-alapelvek második pillérének; hangsúlyozza, hogy a kellő gondosságra irányuló hatékony gyakorlatok szintén hozzájárulhatnak a jogorvoslathoz való hozzáférés megerősítéséhez; biztatja az Uniót és a tagállamait, hogy törekedjenek egy olyan egységes keretrendszer elfogadására, amely a vállalkozások számára kötelező követelményeket hoz létre az emberi jogokra vonatkozó kellő gondosság tekintetében;
 - 5. emlékeztet arra, hogy a nemzeti cselekvési tervek fejlesztési folyamata – amennyiben jól tervezik meg és hozzáigazítják a helyi körülményekhez – nemcsak az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-alapelvek hatékony végrehajtásához, hanem az emberi jogokat védő nemzeti mechanizmusok megerősítéséhez is hozzájárulhat;

6. ismételten kéri, hogy az Unió képviselői a harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszéd során következetesen hivatkozzanak az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-alapelvekre és a vállalati felelősségvállalásra vonatkozó egyéb nemzetközi normákra;
7. határozottan támogatja az ENSZ-alapelvek teljes körű végrehajtását az EU-n belül és kívül egyaránt, ahogyan azt a Tanács is egyhangúlag támogatta 2011 júniusában, továbbá kéri az EU-t és a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki és fogadjanak el nagyratörő operatív cselekvési terveket uniós és nemzeti szinten, amelyek egyértelmű elvárásokat támasztanak a kormányokkal és az üzleti vállalkozások valamennyi típusával szemben az említett elvek gyors, hatékony és átfogó végrehajtása tekintetében; úgy véli, hogy a nemzeti cselekvési terveknek az eredmények mérésére szolgáló mutatókat is tartalmazniuk kell; hangsúlyozza továbbá, hogy az EU-nak biztosítania kell a tagállamok nemzeti cselekvési terveinek és az elért eredmények független és rendszeres szakértői értékelését, elsősorban a jogorvoslathoz való hozzáférés megkönnyítése terén elért eredmények tekintetében; emlékeztet arra, hogy az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelveket hiányosságaik pótlása érdekében ki lehet egészíteni párhuzamos kötelező kezdeményezésekkel;
8. sajnálatosnak tartja, hogy még mindig nem jött létre globális megközelítés arra vonatkozóan, hogy a transznacionális vállalatok miként tartják tiszteletben az emberi jogokat, ami hozzájárulhat a transznacionális vállalatok büntetlenségéhez emberi jogok megsértése esetén, és így káros lehet az emberek jogaira és méltóságára, sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az ENSZ-irányelvek nem kötelezően érvényesíthető eszközökben öltenek testet; emlékeztet arra, hogy az ENSZ-irányelvek elégtelen végrehajtása nagyrészt azok nem kötelező jellegének tudható be, ahogyan ez más nemzetközileg elismert normák esetében is jellemző;
9. aggodalommal állapítja meg, hogy különösen a transznacionális vállalatok esetében számtalan akadály áll a jogorvoslathoz való hozzáférés előtt például annak következtében, hogy az áldozatok nehezen találják meg az illetékes bíróságot, hogy a büntetőjogokban nem szerepelnek az emberei jogok megsértésének bizonyos esetei, illetve a korrupció miatt, amely a fejlődő országokban alááshatja a jogi eljárásokat; emlékeztet arra, hogy a megfelelő nem bírósági jogorvoslatok is kritikus fontosságúak, ezek azonban gyakran nem állnak rendelkezésre; felszólítja a tagállami kormányokat, hogy fokozzák erőfeszítéseiket, hogy bírósági, igazgatási, jogalkotási vagy egyéb megfelelő úton biztosítsák az érintettek hatékony jogorvoslathoz való hozzáférését, amennyiben emberi jogok megsértésére kerül sor;
10. hangsúlyozza a hatékony és egységes fellépés sürgető szükségességét valamennyi szinten – a nemzeti, európai és nemzetközi szintet is beleértve – az emberi jogok transznacionális vállalatok általi megsértésének hatékony kezelése, a jogorvoslatokhoz való hozzáférés biztosítása, az üzleti vállalkozások és a transznacionális vállalatok transznacionális tevékenységeiből adódó jogi problémák, a globális értékláncok egyre nagyobb összetettsége és a transznacionális vállalatok területen kívüli dimenziója, valamint az azzal kapcsolatos bizonytalanság kezelése érdekében, hogy ki viseli a felelősséget az emberi jogok megsértésért; ismételten hangsúlyozza, hogy teljes körűen végre kell hajtani az államok területén kívüli kötelezettségeit a maastrichti elvek szerint és az Európa Tanács különböző eszközeire, különösen az emberi jogok európai egyezményére (EJEE) építkezve; tágabb vonatkozásban sürgeti az Uniót, hogy tegyen kezdeményezéseket a területen kívüli esetekben a jogorvoslathoz való hozzáférés

fejlesztése érdekében, az Alapjogi Ügynökség (FRA) 2017-es ajánlásaiban foglaltaknak megfelelően;

11. ismételten hangsúlyozza az emberi jogok elsőbbségét a nemzetközi jogban az ENSZ Alapokmányának 103. cikkével összhangban, valamint annak szükségességét, hogy ezt az elsőbbséget olyan egyértelmű rendszer révén kell megállapítani, amelyben az emberi jogi kötelezettségek ténylegesen elsőbbséget élveznek az egyéb, velük szembenálló kötelezettségekhez képest, és amely előírja az emberi jogi normák végrehajtásának mechanizmusát, azok megfelelő ellenőrzését és megsértésük esetén megfelelő szankciók és kártérítések általi jogorvoslat nyújtását; kitart amellett, hogy ez elengedhetetlen a globalizációból adódó egyensúlyhiányok leküzdéséhez és ahhoz, hogy elsőként az emberek jogait és a bolygó jövőjét tartsák szem előtt; hangsúlyozza, hogy a koordináció, valamint az információk és a bevált gyakorlatok cseréje lehetővé teszi az olyan vállalatok által tett kezdeményekhez való pozitív hozzájárulást, amelyek úgy döntöttek, hogy tiszteletben tartják az emberi jogokat, valamint a társadalmi és környezetvédelmi normákat;
12. hangsúlyozza, hogy fennáll a veszélye annak, hogy ha a vállalatok társadalmi felelősségvállalását önkéntes alapon írják elő, az tisztességtelen versenyfeltételeket idéz elő azon vállalatok kárára, amelyek úgy döntöttek, hogy igazodnak a nemzetközi normákhoz; hangsúlyozza továbbá, hogy ez nem elegendő ahhoz, hogy a gondossági kötelezettség végrehajtása keretében biztosítani lehessen a nemzetközi normáknak és kötelezettségeknek való teljes körű megfelelést;
13. melegen üdvözli ebben az összefüggésben az ENSZ-ben az OEIGWG révén megkezdett munkát, amelynek célja, hogy kötelező erejű ENSZ-eszközt hozzon létre a transznacionális vállalatokra és más üzleti vállalkozásokra vonatkozóan az emberi jogok tekintetében, és úgy véli, hogy ez szükséges előrelépést jelent az emberi jogok előmozdítása és védelme terén;
14. hangsúlyozza, hogy a kötelező erejű szerződésnek az ENSZ-irányelvek keretére kell épülnie, és magában kell foglalnia a következőket: a transznacionális vállalatok és egyéb üzleti vállalkozások, köztük azok leányvállalatai számára előírt, a kellő gondosságra vonatkozó kötelező erejű kötelezettségek meghatározása, az államok területen kívüli emberi jogi kötelezettségeinek elismerése, a vállalati büntetőjogi felelősség elismerése, mechanizmusok az államok között a határokon átnyúló esetek kivizsgálása és az ezekkel kapcsolatos vádemelés és végrehajtás terén történő koordináció és együttműködés érdekében, valamint a felügyeletre és végrehajtásra vonatkozó nemzetközi bírósági és nem bírósági mechanizmusok létrehozása; úgy véli, hogy az új eszköz olyan szabályozási intézkedések foganatosítására vonatkozó kötelezettségeket ír majd elő az államoknak, amelyek megkövetelik a vállalkozásoktól, hogy az emberi jogokkal kapcsolatos kellő gondosságra vonatkozó szabályzatokat és eljárásokat alkalmazzanak, és javasolja, hogy e kötelezettséget érvényesítsék olyan vállalkozások esetében, amelyek elszámoltathatók akár a kár keletkezésének helye, akár az anyavállalat bejegyzése vagy jelentős mértékű jelenlétének helye szerinti fórumon;
15. felszólítja az ENSZ tagállamait, hogy védjék meg a tárgyalásokat az üzleti és más egyedi érdekekkel szemben az Egészségügyi Világszervezet (WHO) és a dohányzás visszaszorításáról szóló WHO-keretegyezmény 5.3 cikkének példáját követve, többek között szigorú etikai szabályok révén az összeférhetetlenség és a etikátlan lobbizás

megelőzése érdekében, és a tárgyalások résztvevőivel fenntartott iparági kapcsolatokkal kapcsolatos teljes átláthatóság előírása mellett;

16. emlékeztet arra, hogy a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő megközelítést kell elfogadni, és különös figyelmet kell fordítani a veszélyeztetett csoportokra, például az őshonos népekre és a gyermekekre;
17. emlékeztet arra, hogy a Parlament nyolc különböző állásfoglalásban fejezte ki egyöntetű támogatását a multilaterális OEIGWG mellett;
18. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU és a tagállamai aktívan részt vegyenek ebben a kormányközi folyamatban egy olyan munkacsoport létrehozása révén, amelyben részt vesz a Bizottság valamennyi érintett szervezeti egysége, az EKSZ, a Tanács emberi jogi munkacsoportja és a Parlament érintett bizottságai, a fejlesztési szempontú szakpolitikai koherencia elvével összhangban;
19. ismételten felhívja az Uniót és a tagállamokat arra, hogy ténylegesen és konstruktívan vegyenek részt e tárgyalásokban és az OEIGWG megbízásának teljesítésére irányuló kormányközi folyamatban; hangsúlyozza annak kiemelt fontosságát, hogy az EU konstruktívan hozzájáruljon egy kötelező szerződés megvalósításához az emberi jogok megsértésével kapcsolatos vállalati elszámoltathatóság és az ezzel összefüggő kihívások kezelése érdekében;
20. felszólítja az ENSZ-tagállamokat annak biztosítására, hogy a szerződéshez vezető tárgyalásokat átlátható és konzultatív módon folytassák le, egyeztetve a szerződés által esetlegesen érintett jogosultak, köztük a civil társadalmi szervezetek és az áldozatok platformjainak széles körével; felszólítja az Uniót és tagállamait, hogy tárgyalási pozíciójukban általánosan érvényesítsenek egy, a nemekre vonatkozó érdemi megközelítést;
21. felszólítja az EU-t, hogy gondoskodjon arról, hogy az EU emberi jogokra és demokráciára vonatkozó stratégiai keretével és cselekvési tervével kapcsolatos bármely felülvizsgálat vagy jövőbeli stratégiai dokumentum egyértelmű célkitűzéseket és mérhető referenciaértékeket tartalmazzon az ENSZ-szerződésről folyó tárgyalásokon való uniós részvételre vonatkozóan;
22. úgy dönt, hogy továbbra is szorosan követi az OEIGWG tárgyalási folyamatát;
23. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint az Európai Külügyi Szolgálatnak.